

KAŠPERSKOHORSKÝ ZPRAVODAJ

Informace pro obyvatele Kašperských Hor Ročník 10, číslo 2, rok 2013, strana 1

Čtvrtstoletí provozu záchranné stanice pro handicapované živočichy

V letošním roce uplynulo 25 let od otevření záchranné stanice pro handicapované volně žijící živočichy při Muzeu Šumavy – přírodovědném pracovišti v Kašperských Horách.

Změny v přírodě způsobené lidskou činností mají za následek vážné narušování přirozeného prostředí nezbytného pro existenci většiny živočišných druhů. Různými civilizačními vlivy i přímým pronásledováním se zvyšuje jejich úbytek natolik, že reprodukční schopnost rodičů mnohdy nestačí na vyrovnání ztrát, což má za následek, že počet jedinců daného druhu začne ubývat a stává se tak ohroženým, vymírajícím či dokonce vyhubeným. Tento proces se týká jak samotných jedinců druhu, ale i celých populací. Narušení biotopů se negativně projevuje i na potravním spektru určitého druhu. Jen málo živočišných druhů odolává civilizačním vlivům natolik, že podle platných kritérií nepatří mezi chráněné či ohrožené.

Z těchto důvodů vzniká od roku 1986 postupně celá síť záchranných stanic, které mají alespoň částečně eliminovat ztráty chráněných živočichů. Jedna z těchto stanic, (dru-

há nejstarší v ČR) se nalézá v Kašperských Horách a jejím zakladatelem a provozovatelem je Muzeum Šumavy Sušice.

Myšlenka vybudovat toto zařízení právě v Kašperských Horách není náhodná. Na Muzeum Šumavy (dále jen MŠ) – přírodovědné oddělení v Kašperských Horách, které je jediné na celém bývalém okrese Klatovy a Prachatice, se stále častěji obracela veřejnost s prosbou o pomoc při zachráně volně žijících zvířat. Z tohoto důvodu požádalo ředitelství MŠ Ministerstvo kultury o udělení výjimky k chovu chráněných živočichů. Před 25 lety – roku 1988 jsme toto povolení obdrželi a začali s budováním stanice. Protože jde o zařízení velice nákladné co se týče zařízení i provozu a muzea se potýkala a stále potýká s finančními problémy, nebyla a stále není situace vždy jednoduchá.

Za dobu existence stanice se několikrát změnil pohled metodických orgánů na její účel ve smyslu kdy a jaké živočichy zachraňovat. Vyskytlo se i několik extrémních pohledů na ochranu fauny a provoz záchranných stanic, z nichž uvedu dva nejkřiklavější.

Zástupci prvního pohledu razí teorii, že příroda si poradí sama, je škodlivé do ní jakýmkoli způsobem zasahovat. To znamená záchranné stanice zrušit a veškerý vývoj nechat na samotné přírodě. Na této radikální teorii by nebylo nic špatného, kdyby na naší planetě nežil „člověk rozumný“ se všemi svými negativními vlivy. Je pravdou, že příroda má velkou regenerační schopnost, kterou však negativně ovlivňuje člověk svojí každodenní činností.

Zástupci druhé extrémní teorie jsou protipólem první a snaží se zachraňovat veškeré handicapované živočichy, aniž by si uvědomili, že v přírodě funguje přirozený výběr. Proto příroda tak „plýtvá“ a rodičovský pár odchovává daleko více mláďat, nežli je potřeba k udržení rodu. Silnější jedinec přežívá, slabší (geneticky méněcenný) slouží predátorům jako potrava. Ať se nám to zdá jakkoliv kruté, jsou to tvrdé přírodní zákony fungující od počátku vzniku života.

pokračování na straně 6

☺ **Hledáte levnou dovolenou? Pojed'te si užít léto do** ☺

KALÁBRIE 2013

MANDATORICCIO MARE

TERMÍN : 5.- 14. 8. 2013 (kapacita omezena)

CENA: 7 299.- + komplexní pojištění

**(dospělý 25,-/den, dítě do 12 let 20,-/den nebo vlastní)
děti do 7 let a 12 let zvýhodněná cena**

- v ceně je zahrnuto ubytování ve 4* apartmánovém domě (2, 4, 6 lůžkové apartmány) 100 m od moře, doprava klimatizovaným autobusem, italská polopenze (4 chody), služby delegáta, bazén u apartmánového domu, tenisové kurty, fotbalové hřiště, doprovodné animační programy, bar s českým pivem za Kč, možnost výletů a zapůjčení auta.....atd.

Možnost přihlášení do 20.5.2013, platba do 20.6.2013!!!!

Bližší info kontaktní tel. 775 211 910

VRAKOVISŤE EKOLOGICKÁ LIKVIDACE VOZIDEL

!!!! Vybíráme zdarma autovraky všech značek!!!!
(vydáváme potvrzení o ekologické likvidaci vozidla potřebné
k trvalému vyřazení z evidence vozidel)

**!!!!Vykupujeme bouračky Peugeot, Citroën, Škoda, Renault
novějších typů!!!!**

Autocentrum
Kašperské Hory
(areál vedle firmy Medica Filter)
Smetanova 403
www.vrakovistekasperky.cz
Tel: 602 415 716

Vydavatel | Město Kašperské Hory, Náměstí 1, 341 92 Kašperské Hory, www.sumavanet.cz/khory,
IČ 00 255 645 **Registrační číslo** | MKČR E 14893

Redakce a grafická úprava | Veronika Rosecká, tel. +420 376 503 411, informace@kaspory.cz
Redakce si vyhrazuje právo vybrat k otištění příspěvky pisatelů podle potřeb KZ. Příspěvky
představují názory a postoje pisatelů. Za obsah inzerátů a autorská práva k nim zodpovídá jejich
zadavatel.

Tisk | Václav Vácha, polygrafická výroba, vydavatelská činnost; Vimperk

UZÁVĚRKA PŘÍŠTÍHO VYDÁNÍ

Kašperskohorského zpravodaje

13. ČERVNA 2013

články zasílejte na
e-mail: informace@kaspory.cz

Šumava nad zlato

Vážení spoluobčané,

v minulém čísle Zpravodaje jsem Vás informoval o tom, že sdružení „Šumava nad zlato“ bude dělat koncem února veřejnou schůzi. Tam Vás blíže seznámíme s důvody, proč se po několika letech klidu začínáme opět důrazněji ozývat proti těžbě zlata v okolí našeho města.

Než se Vám Zpravodaj dostal do rukou, přišel na MÚ K. Hory dopis MŽP, kde toto ministerstvo zamítlo žádost těžebních společností o možnost pokračování v průzkumných pracích na zlato a wolfram v katastru města. Tímto dopisem a rozhodnutím byl hlavní problém dočasně odsunut (těžební firmy mají možnost odvolání a samozřejmě tak učinily). Proto jsme avizovanou schůzi nedělali.

Pořád nás ale straší informace o tom, že letos na podzim má dojít k novele Zákona o ochraně a využití nerostného bohatství č. 44/1988 Sb. a tam zrušení paragrafu o zákazu využití technologie dobývání vyhrazených kovů z nerostů pomocí kyanidového loužení nebo i jiných postupů využívajících kyanidové sloučeniny. To je největší strašák - zrušení tohoto paragrafu by určitě znovu oživilo masivní zájem těžářů o zdejší okolí.

Pro Vaši informaci předkládám výňatek z novinového článku p. Václava Cílka, bývalého ředitele Geologického ústavu Akademie věd, otištěného v příloze magazínu Práva, dne 6. 4. 2013 na str. 20 – 23.

• Těží se u nás v současnosti ještě nějaké nerosty?

Dojíždí poslední ložisko uranu na Rožínce a to je všechno. Kromě uhlí

a lupku se už nic jiného hlubinně netěží. Jak známo, máme ale ještě minimálně dvě velká ložiska zlata - v Kašperských Horách, kde je zlato v kombinaci s wolframem, a druhé je v Mokrsku - třicet kilometrů jižně od Prahy. Zastávám názor, že těžbu je třeba odkládat tak dlouho, jak to půjde.

• Z důvodu ochrany přírody nebo uchování ložisek?

Roli hraje obojí. Kdybychom zlato vytěžili a prodali už v 90. letech minulého století, získali bychom za to mnohem méně než dnes, protože cena zlata roste. Obě ložiska obsahují velmi jemnozrnné zlato, které staří horníci nedokázali vytěžit. Jsou to poměrně chudá ložiska, ale o velkém objemu. Znamená to, že při těžbě se musí namlít obrovské množství horniny na velmi jemno. Ne na prach, ale úplně na pudr. A k tomu je potřeba velké množství energie, které musíte mít zaručeno dopředu. Zařízení na těžbu a údržbu vydrží maximálně 10 až 15 let, proto je snaha vytěžit vše během této doby aby se nemusela obnovovat technologie. Takže si představte, že do městečka přijdou zlatokopové nebo horníci, montéři natáhnou dráty vysokého napětí, rychle se pro ně postaví domy a šachty, rychle se to vytěží a pak horníci zase rychle odejdou.

• To je jako novodobá Aljaška....

Obě ložiska zlata obsahují kromě wolframu také sulfidy, což je pyrit a zejména arzenopyrit. A jakmile arzenopyrit namelete na takhle jemno, snadno zvětrává a arzen se uvolňuje

do vody a půdy. Z německých nebo britských těžebních lokalit zlata víme, že pak se krajem pomaloučku šíří arzenová anomálie, což je velký problém srovnatelný s působením radioaktivního odpadu. V Číně je větší množství arzenu vázáno na uhlí a nemoci spjaté s otravou arzenem postihly celé regiony.

Úsudek si udělejte sami, myslím, že případnou těžbu v naší lokalitě popsal jasně.

Koncem měsíce března jsem doprovázel paní starostku na veřejnou část setkání těžebních firem - členů Těžební unie do Mikulova. Taky se zde okrajově mluvilo o připravovaných zákonných změnách. Změny se očekávají, termín nikdo neurčil - shoda byla v tom, že poslanci a senátoři mají nyní starost o to, aby si u svých voličů nepokazili jméno v souvislosti s volbami v roce 2014.

20. dubna proběhla v obci Vacíkov na Příbramsku protestní akce proti záměru těžářů otevřít u této obce povrchový lom - a zlato dostat na denní světlo. Účastnilo se cca 600 lidí hlavně z okolních obcí, samozřejmě včetně starostů. Byl přítomen i hejtman středočeského kraje p. MVDr. Josef Řihák, který jasně všem přítomným řekl, že vedení kraje je proti uvažované těžbě zlata a bude tedy činit patřičné kroky. Kašperské Hory tam zastupovala paní starostka Bernardová a několik členů sdružení Šumava nad zlato.

Předložil jsem Vám nejpodstatnější informace o činnosti našeho sdružení a uvidíme se někdy v červnu na veřejné schůzi. O termínu schůze ze vás dozvíte.

-ješ-

Veřejná sbírka na opravu kostela sv. Markéty - shrnutí

Po celý loňský rok 2012 jste mohli zažnat konání veřejné sbírky pořádané městem Kašperské Hory, která měla za cíl získat další finanční prostředky sloužící na opravu pláště kostela sv. Markéty. Kromě snahy o získání podpory ze státních peněz, příspěvku církve a finanční podpory z rozpočtu města, byla tato sbírka další formou financování oprav.

Od 1. 1. do 31. 12. 2012 byly nainstalovány tři pokladničky. Jedna na Městském kulturním a informačním středisku, ve které se vybralo 7 174,00 Kč; druhá v Muzeu Šumavy - zde byl výtěžek 7 848,00 Kč a třetí

v ParkHotelu Tosch s vybranou částkou 2 028,00 Kč.

Dalším navýšením sbírky byl příjem 1 příspěvovatele přímo na účelové zřízení bankovní účet a to částkou 100 000,00 Kč.

A jak tedy ve finále sbírka dopadla?

Hrubý výtěžek sbírky	117 050,00 Kč
Doložené náklady (nákup pokladniček)	4 566,00 Kč
Čistý výtěžek sbírky	112 484,00 Kč

-red-

MěKIS informuje

• **PROVOZ KINA OMEZEN.**
Z důvodů rekonstrukce promítací kabiny kino začne promítat od poloviny měsíce června.

• **PÁTKY PRO ZVEŘEJNĚNÍ PLAKÁTŮ** - každý pátek (mimo svátek) v odpoledních hodinách budou pracovníci MěKIS vyvěšovat do vitríny plakáty z oboru turistiky, kultury a sportu.

Ze školy

Konečně je tady jaro! Letos se asi všichni, včetně milovníků zimních sportů, těšili na hřejivé sluneční paprsky. Stejně tak naše děti ve škole. S elánem jsme se zapojili do úklidu při Dni Země, který pro nás tradičně velmi pěkně připravuje IS NP Šumava. Moc jim za to děkujeme. Uklízeli jsme nejen kolem školy, ale také na místech, kde se objevují odpadky všeho druhu. Možná mezi námi žijí lidé, kteří o třídění odpadu moc neví, nebo je jim to úplně jedno. Není to škoda? Přece příklady táhnou. Nejméně odpadu jsme posbírali na oblíbené cestě ke křížku. Možná pomohly modré pytle s vtipnými nápisy. Napadlo nás, že by tam pytle neměly chybět na turistickou sezonu.

Také nás těší, že se 11 našich žáků zúčastní II. kola přírodovědné soutěže, kterou organizuje Středisko environmentální výchovy ve Vimperku. Žáci se připravují na sportovní soutěže, jako již tradičně na Pohár rozhlasu a Májovou laťku. Rádi bychom, aby děti sportovaly i mimo hodiny tělesné výchovy, ale těžko můžeme ovlivnit, jak tráví svůj volný čas. Informujeme je o mnoha sportovních aktivitách, které

pořádají různá sdružení v našem městě, ale další je na rodičích.

Chystáme zajímavé aktivity i v oblasti kultury – 16. května plánujeme malou školní akademii, jejíž program zatím dolaďujeme a neradi bychom něco prozrazovali předem.

Letos poprvé připravujeme dvoudenní poznávací výlet do Liberce a okolí pro žáky z různých tříd. Divadelní kroužek se opět vydá do Prahy – Kyjí na přehlídku dětských divadelních souborů.

Na konci školního roku bychom rádi uzavřeli projekt týkající se péče zdraví. Hodně času jsme věnovali správné výživě, pohybu. Naši žáci se zúčastnili veřejné sbírky Červená stužka pro Českou společnost AIDS pomoc, o. s. a Dům světla. Chceme končit drogovou problematikou, počínaje kouřením a alkoholem a ekologickým projektem Město budoucnosti.

Bonbonek nakonec – 5. a 9. ročník prodje vědomostními testy.

Doufejme, že zbývajících část školního roku prožijeme v pilné práci, radostném učení a dobré náladě.

–vk–

Noc s Andersenem

Rychle se blížil den, na který jsme se všichni těšili. 5. dubna se konala Noc s Andersenem. Kolem páté hodiny jsme se sešli u našeho pohádkovníku. Tento rok už měřil přes dva metry a při jeho měření nám nevystačil ani metr. Protože letošní Andersen byl v duchu pravěku, mohli jsme si přinést pravěké oblečení.

Když byla Noc s Andersenem zahájena, byli jsme rozděleni do skupin, které byly jakoby tlupy. Každá tlupa si zvolila vedoucího, který nás vedl. Vždy jsme chodili po fáborkách a hledali různá stanoviště. Bohužel nám letos nepřálo počasí, a proto bylo hledání fáborek obtížné. Naše tlupa se dokonce ztratila, ale brzy se cesta ukázala. Na konci dlouhé stezky nám řekli, že máme sestavit mapu. Když ji složíme, na obrázku se nám ukáže mapa k nalezení pokladu. A tak jsme poskládali mapu a hurá za pokladem. Poklad nás potěšil. Také nás ale potěšilo pravěké divadlo, ve kterém hrála moje spolu-

žačka ze 4. třídy Evička Helíšková. Už jsme měli hlad. Obzvláště můj spolužák Mirek Vellner. Šli jsme tedy do jídelny na večeři. Když jsme se najedli, tak si každý mohl něco vyrobit. Kolem půl deváté jsme vyšli s lampióny z budovy školy a prošli jsme se po náměstí. Na dobrou noc jsme posloucha-

li pohádky nejen od pana Andersena. Kdo ještě nespál, mohl si vyzkoušet stezku odvahy. Pro vytrvalé nespavce byl promítán film. Pak se ale muselo jít spát.

Ráno se nikomu nechtělo vstávat. Já jsem se ale probudila brzy. V osm hodin nám paní kuchařka připravila snídani. Úplně úplně nakonec jsme vyrazili domů.

Když to tak shrnu, tak bych řekla, že letošní Noc s Andersenem byla napínavá a úžasná. A tak bych chtěla povzbudit hlavně děti, které se moc na takovéto akce nehrou. Andersen je prostě suprový.

Markéta Kurzová, 5. třída

Pohádka o jedné tělocvičně, která (snad) bude

Je to už 14 let, co jsem nastoupil plný optimismu do školy a rovnou začal učit tělesné výchovy. Tělocvična byla sice stará, ale vzhledem k informaci, že se bude stavět nová moderní hala, to nikomu nevadilo a děti se jen ptaly, zda se dočkají. A já odpovídal: devítka už ne, ale vy mladší určitě!! Uplynulo pár let a příběh o nové tělocvičně se stával pohádkou. Nejprve problémy s pozemky, pak havarijní stavy stropů, jídelny, střechy... Občas jsme si prohlédli další nové plány a děti se zase těšily.

Mezi tím z tělocvičny po návštěvě bezpečnostního technika a zástupců hygieny postupně zmizely žebříky, kladiny, žebřiny a člověk si tam pomalu připadal jak v holobytě. Ale co na tom – hlavně, že nás tam ještě pustili. Díra ve stropě se zaplácla, co víc si přát.

A přišel další plán: zboříme tělocvičnu a na jejím místě postavíme novou, větší, která bude vyhovovat všem hygienickým požadavkům! Plány byly, místo také i nadšené souhlasy všech, kterých se to přímo dotýkalo. Ale zapomněl jsem na zlou sudičku (v našem případě památkový ústav). Budova je v dobrém stavebně technickém stavu a nic se s ní dělat nebude. Tak, děti, zase nic a odkládáme.

A už jsme skoro v současnosti. Nová tělocvična (přímo sportovní hala) se posune na školní pozemek o 30m dál, kam už ale nesažá moc zlé sudičky. Plány jsou, pozemek máme, peníze také. Tak kde bude zase problém? Doma, kde jinde. Některým lidem začalo připadat, že ta stará tělocvična je přece fajn, před 60 lety jsme v ní také cvičili, tak proč by to teď nešlo?

A já rád odpovím: protože každé druhé dítě má alergii na prach, protože mě nebaví čekat, kdy dětem spadne kus omítky na hlavu, protože jsme ve 21. století a děti nemají ani možnost se důstojně osprchovat, protože vůně hub patří do lesa a ne do tělocvičny.

Závěrem dovolte malé zamyšlení pro ty, kteří si myslí, že je to zbytečné. Proč teda nesvítkáme doma svíčkami (určitě to bylo ekologičtější), proč nejedíme všichni Škodou 120?

Jsem vděčný zřizovateli, že pro děti (ale nejen pro ně, tělocvična je využívána až do večera) je ochoten opět sáhnout do kapsy a je mi smutno, že někteří mají potřebu to dál komplikovat.

Jaroslav Havel

Už víme, ...

... co byl velký třesk. Jak k tomu došlo? Pomohla nám poslední exkurze do Prahy.

Každý výlet do Prahy je pro nás velký zážitek. Už jenom ta cesta. Ne že bychom nikdy nejezdili autobusem, ale hlavně kluci byli občas nalepeni na skle a obdivovali auta, která u nás nikdy nezahlednou. Praha nás rychle obklopila svým ruchem a člověk nevěděl, kam se koukat dřív. To bylo samé: „Hele, koukej!“ „Hele, támhle!“ Vrchol byl, když jsme projeli okolo autosalonu, kde prodávali ta nejluxusnější auta. Někteří zůstali koukat s otevřenou pusou.

První zastávka byla u důležitého cíle našeho výletu – u planetária. Program měl název Vesmírný ostrov Země a dozvěděli jsme se řadu zajímavostí o vzniku Země a co to vlastně byl ten „velký třesk“. V budově nás sice přivítali poněkud nervózní pracovníci planetária, ale to byla jediná vada. Usadili jsme se v promítacím sále, který se změnil ve vesmír a unášel nás svým dějem. Po skončení jsme si prohlédli vstupní halu plnou různých technických zajímavostí. Mě nejvíce zaujal model měsíčního vozidla.

Potom už jsme se přesunuli do blízkosti dalšího cíle – Vyšehradu. Příjemná vy-

cházka vedla kolem rotundy sv. Martina, pak nás vítal pořádně vykrmený havran. A už se před námi otevřel pohled na mohutné hradby, odkud prý skočil věrný Šemík, aby zachránil Horymíra, a dále na úspěchanou Prahu a poklidnou Vltavu. Na Vyšehradě jsme si prohlédli nejen majestátní novogotický chrám Petra a Pavla, ale prošli jsme také Slavín, místo posledního odpočinku řady známých a významných osobností. A tak jsme zde například četli jména Božena Němcová, Karel Hynek Mácha, Mikoláš Aleš, Bedřich Smetana nebo také Milada Horáková či Waldemar Matuška.

Z Vyšehradu jsme se pěšky vydali do středu města, kolem Národního divadla jsme zamířili do KFC. Nedočkavě jsme se nahnuli dovnitř – doma to nemáme. Byl tam zmatek, ale téměř všichni jsme si nakonec pochutnali na kuřecích specialitách, využili výhody tzv. bezedného kelímku, někteří tak důkladně, že se nemohli dočkat první zastávky na zpáteční cestě. S malou oklikou přes Karlův most jsme zamířili k autobusu. Den v Praze byl zajímavý, i počasí nám přálo, ale už jsme se těšili domů.

Matyáš Melichar, 9. tř.

Den Země

22. duben se od roku 1970 slaví jako Den Země. I my se ve škole tradičně připojujeme k této akci hlavně proto, aby si děti vážily přírody a neznečišťovaly ji odpady.

23. 4. jsme se sešli všichni rovnou na školním hřišti, rozdělili jsme se do skupin a postupně vyrazili na trasu. Jednotlivá stanoviště se zajímavými úkoly – tentokrát zaměřenými na vodu – si pro nás tradičně připravili zaměstnanci IS NP Šumava v Kašperských Horách. Naše třída startovala až později, tak jsme vyrazili s paní učitelkou Melicharovou uklízet – směr Zahradní ulice, Cikánka až k fotbalovému hřišti a zpět. Celkem jsme nasbírali skoro dva velké pytle odpadků. Nelíbilo se

mi, jak jsou všude poházené PET lahve, zbytky cigaret, papírky od bonbonů, použité papírové kapesníky atd. Myslím si, že všichni občané našeho města by měli více dbát na čistotu.

Po návratu zpět na hřiště jsme postupně vybíhali na trať. Na prvním stanovišti bylo naším úkolem najít 15 dřevěných kostiček a z nich vybrat 5, na nichž byla zobrazena oblíbená potrava vydry říční. Na druhém stanovišti jsme dalekohledem poznávali rostliny a živočichy, na třetím jsme určovali podle zvuků živočišný druh. Mně se nejvíce líbilo tokání tetřeva. Další stanoviště byla skutečně věnována vodě a živočichům žijícím ve vodě nebo poblíž vody. Nejvíce se mi

Nic není tak jednoduché, jak se zdá

Nikdy jsem si neuvědomovala, jak zodpovědná a náročná je práce učitelky v mateřských školkách. Když jsem je potkala s dětmi na procházce, říkala, jsem si, že se mají moc dobře, protože si jen hrají, potom se jdou projít, děti se nají, vyspí, a s úsměvem se naši kluci a holčičky vrací k nám, rodičům.

Názor jsem změnila, když nás učitelky od menších dětí pozvaly, abychom se přišly podívat, jak si naše děti hrají, jak tráví čas ve školce, jak se chovají ke kamarádům... Domluvila jsem se s některými maminkami a přišla. Děti to velmi překvapilo, ale byly rády, když jsme šly do třídy s nimi. Ukazovaly nám, kde všude mají hračky. U stolečků jsme si s dětmi za instrukcí paní učitelky vyrobily lyžaře. A tady to začalo – uvědomila jsem si, že musíme svému dítěti hodně pomáhat, než vznikne nějaký výrobek, a to musí učitelky zvládnout se všemi dětmi, ale zároveň musí dávat pozor na ostatní děti. Lyžaře jsme vyrobili zvládli, dětem se moc líbil, byly nadšené. Potom jsme společně uklidili a děti se šly pochubit, co všechno umí...

Začala jsem chápat, že nic není tak jednoduché, jak se zdá, a jako každá práce, i práce učitelky ve školce je dost náročná a také velmi zodpovědná. Proto učitelkám touto cestou děkuji, že se tak svědomitě a dobře starají o naše děti.

-jl-

líbilo poslední stanoviště, kde jsme dávali dohromady zábavnou skládku.

Na hřišti nás čekaly dárky.

Moc se mi tento Den Země líbil, jen jsem znechucená, kolik odpadků se všude povaluje. Ale třeba si všichni místní lidé uvědomí, že by měli více pečovat o čistotu svého města a okolních lesů. Zároveň děkuji všem zaměstnancům IS NP Šumava za velmi dobře připravenou soutěž.

Štěpánka Marková – 7. tř.

pokračování ze strany 1

Nabízí se tedy otázka, kdy a jaké živočichy zachraňovat? Odpověď je vcelku jednoduchá:

1. Vždy, když se i **běžný živočich** dostane do nesnázi vinou člověka. V tomto případě je přímo naší povinností zakročit, abychom eliminovali ztráty populace způsobené naší negativní činností (zde i geneticky nejsilnější jedinec nemá šanci) – úrazy el. proudem, poranění po střetu s motorovým vozidlem, vysekání mláďat při senosecích, otravy, nezákonné postřelení, nárazy do drátů, oken, kácení doupných stromů, urbanistické pastí – komíny a světlíky, ničení přirozených biotopů, vyčerpání atd.

2. **Živočichy, kteří jsou v kategorii ohrožení a kriticky ohrožení.** To je skupina živočichů, kteří jsou natolik vzácní, že jim hrozí vyhubení. Sem patří většina predátorů, kteří byli a jsou jako potravní konkurenti člověka od pradávna pronásledováni a jejich rozmnožovací schopnost nestačí na vyrovnaní ztrát. Jde především o dravce, sovy a některé šelmy, kterým člověk nemůže odpustit, že se živí podobnou potravou jako on. V dávných dobách to snad mělo i své opodstatnění, kdy člověk – lovec viděl v dravcích a šelmách potravního konkurenta. V současné době získává lidstvo potravu převážně pěstováním kulturních rostlin a chovem domestikovaných zvířat. Zdroje potravy z volné přírody jsou zanedbatelnou složkou a lov zvířete je víceméně zábavou a atavizmem. Na této potravě není lidstvo ve vyspělých státech oproti šelmám a dravcům existenčně závislé. Přesto se člověku v minulosti podařilo vyhubit několik druhů zvířat či zdecimovat jejich počty tak, že jsou i v současné době kriticky ohrožené.

Hlavní důvody přijetí živočichů do záchranných stanic.

Poranění zvířat přijatých do záchranných stanic můžeme rozdělit do čtyř základních kategorií, na zvířata poraněná:

- a. **úmyslně** – (původním cílem byla jejich nezákonná likvidace),
- b. **neúmyslně** – náhodné úrazy, vyčerpání,
- c. **mladí jedinci neschopní samostatného života,**
- d. **přírodní vlivy.**

a. Úmyslné poranění jedinci

Jak je již výše psáno, někteří lidé se ani v dnešní době nemohou smířit s tím, že na naší planetě žijí živočichové, kteří se živí stejnou potravou jako on. Tyto druhy jsme v minulosti začali nazývat zvěř škodná a bohužel tato tradice nám vydržela dodnes a i přes zákonnou ochranu se je snažíme stále rafinovanějším způsobem načerno zlikvidovat.

Jde především o postřelení, poranění zákaznými mechanickými pastmi (železa), jedovaté návnady. Hlavně jedy jsou v poslední době nejzákeřnějším „moderním“ a tichým způsobem likvidace chráněných živočichů.

ad b. Neúmyslná poranění

Do této kapitoly patří všechny ostatní úrazy, které způsobil sice také člověk svojí činností, ale neúmyslně. Nejčastější jsou střety s motorovými vozidly, úrazy elektrickým proudem, nárazy do drátů vysokého napětí a prosklených stěn, pády do komínů, jímek, sil a jiných urbanistických a technických pastí, poranění predátory (kočky, psi). V těchto případech je již větší naděje na záchranu, záleží na rozsahu poranění.

ad c. Mláďata

Zvláštní kapitolu tvoří mladí jedinci ještě neschopní samostatného života. Na jaře, v období kladení a vyvádění mláďat, jsou stanice zahlceny novými přírůstky. Lidé se setkávají s nejrůznějšími mláďaty, která z neznalosti jejich způsobu života považují za opuštěná. Z přehnané útlitosti je pak odnášejí domů, kde se je amatérsky snaží odchovat, v lepším případě kontaktují záchrannou stanici. Mnoho srnčat, malých zajíčků i mláďat zpěvného ptactva je zbytečně odnášeno z přírody s pocitem záchrany a končí v lidské péči. Tito „záchranaři“ si neuvědomují, že matky mnohých živočichů odkládají své potomky do bezpečí a vrací se k nim jen v intervalech kojení. Takto instinktivně se chovají nejen matky, ale i mláďata, která nehnutě leží ve svém pelišku a přecházejí první dny svého života. I ptáci mají své obranné mechanismy. Mnoho druhů ptactva, ještě před dosažením plné vzletnosti, se rozptýluje po okolí, kde jsou za hlasitého žadonění rodiči stále přikrmována. Nejedná se tedy o sirotky, ani vypadalá ptáčka z hnízda, ale přirozený jev, který zaručuje, že v případě napadení predátorem není zničeno celé hnízdo či vrh, ale pouze jeden jedinec.

Pro pracovníky stanic nastávají dvě období nelehké práce. Prvním je odchov mláďat, který je finančně a hlavně časově velice náročný. Uvědomme si, že mláďata savců musí být v raném věku kojena každé tři hodiny ve dne i v noci a to speciálně upraveným mlékem (kravské mléko většinu mláďat savců během několika dnů zabije). Mláďata pěvců musí být krmena ještě častěji.

U savců vzniká ještě jeden problém – vyprazdňování. Před každým kojením je nutná masáž břicha a genitálií, aby se mládě vyprázdnilo a mohlo přijímat další potravu (samo to nedovede a během krátké doby uhynie). V přírodě tuto činnost vykonává v prvních dnech života mláďat matka svým jazykem.

Druhé, mnohdy ještě složitější období je návrat odchovaných mláďat zpět do přírody tak, aby se začlenila mezi ostatní jedince svého dru-

hu, uměla si sehnat přirozenou potravu a získala obranné mechanismy, bez kterých by v divoké přírodě nepřežila. Mnohdy se to nepodaří, protože mláďata některých druhů – převážně savců jsou natolik fixována na svoji adoptivní matku – na člověka, že bezpečný návrat do přírody je nemožný. Tento jedinec je odsouzen do konce života žít v lidské péči, což představuje další náklady (srnec, vydra, rys se dožívá v zajetí více než 15 let).

Transfery chráněných živočichů

Poslední dobou jsme stále častěji žádání veřejností o pomoc v případě, že chráněný živočich se usídlil v blízkosti lidských sídel či přímo v obytné části. Jde především o dvě kategorie zvířat – netopýry a plazy. Obě tyto skupiny živočichů, diametrálně odlišné, vzbuzují stále u většiny lidské populace odpor či strach. Pokrok je v tom, že již nejsou většinou bezhlavě likvidovány, ale soužití s člověkem je stále vnímáno negativně.

Netopýři, hledající na podzim zimoviště, často v celých skupinách zaletují pootevřenými okny, větráčkami a světlíky do bytů a za nábytkem hledají místo k zimnímu spánku. Toto chování je způsobeno nedostatkem vhodných lokalit k přezimování ve volné přírodě a zateplováním panelových domů. Škvíry mezi panely jsou některými druhy netopýrů využívány jako zimní úkryty. Při zamezení přístupu do těchto šterbin, vyhledávají netopýři náhradní lokality.

Plazi, především hadi, vzbuzují u většiny lidské populace panickou hrůzu. Tento strach, mnohdy přerůstající ve fobii, pramení z neznalosti způsobu života těchto zajímavých, užitečných a chráněných zvířat. Nermalou měrou se bohužel na tom podílejí i sdělovací prostředky, které veřejnost mylně informují o přemnožení zmijí či jejich útoku na člověka. Nic z těchto pověr není pravda. Zmije se během jednoho roku nemohou přemnožit, jak je nám tvrzeno, ale jejich častější výskyt je způsoben pouze počasím. Plazi jako studenokrevní živočichové jsou závislí na slunečním svitu. Po dlouhotrvajícím chladném či deštivém počasí vysvitne sluníčko a „naráž“ je možnost se setkat s velkým počtem vyhřívajících se hadů, kteří pouze

dohánějí tepelný deficit z minulého období. Hlavně na začátku prázdnin, když chalupáři přijíždějí na dovolenou, jsme často žádáni, abychom je zbavili „přemnožených“ zmiji na jejich pozemku. Že se hadi stahují k lidským sídlům má několik důvodů. Potravní nabídka (hraboši, myšice) a relativní klid po větší část roku. Největším lákadlem pro většinu plazů jsou komposty z čerstvě nasečené trávy. Tyto hadi „inkubátory“ mající celoročně vyšší teplotu než okolí, jsou hojně využívány nejen v období rozmnožování, ale i jako hromadná zimoviště. Druhým problémem je, že na místě zjistíme, že se nejedná o „nebezpečnou“ zmiji, ale zcela neškodnou užovku hladkou, která se zmiji velice podobá, či dokonce o ještěrku – slepýše křehkého. V podvědomí lidí stále přetrvává pověra, co nemá nohy je „nebezpečný a slizký“ had.

Osudy přijatých zvířat

U všech živočichů přijatých do stanice se snažíme, aby v co nejkratší době mohli být navraceni zpět do přírody. Důvody jsou nejen ekonomické, ale především jde o to, aby v lidské péči neztratili přirozené chování – plachost před člověkem a predátory a umění ziskávat přirozenou potravu.

Ne u všech živočichů se nám to podaří. Do přírody smíme vypouštět jen jedince ve 100% zdravotní i tělesné kondici, aby živočich zvyklý několik týdnů či měsíců na „bezpracný“ přísun potravy se byl schopen sám uživit i ochránit.

Trvalé handicapy chováme dál v našem zařízení a snažíme se z těchto jedinců vytvořit chovné páry. Odchovaná mláďata v období dospělosti vypouštíme do přírody. Jen u čápů bílých se nám takto povedlo od trvale poškozeného páru (úraz el. proudem) odchovat 35 čápů, a tím posílit divokou čápí populaci.

Handicapem není jen živočich s trvalými následky po úrazu, ale i uměle odchované mládě, které díky lidské péči ztratilo obranné mechanismy i dovednost si sehnat přirozenou potravu. Do této kategorie patří především mláďata savců, která byla uměle odchovávána od nejútlejšího věku a člověka považují v mládí za matku, v dospělosti za jedince stejného druhu (imprinting). U některých zvířat toto

chování usnadňuje manipulaci, u jiných je velkou nevýhodou. Hlavně samci kopytníků berou v dospělosti člověka jako svého soka a při vzájemných „soubojích“ dochází i k vážným poraněním ošetřovatele. Proto jsme v úvodu apelovali na všechny milovníky přírody, aby zbytečně „nezachraňovali“ např. srnčata, která po odchovu již není možno vrátit přírodě. Samci – srnci v dospělosti jsou natolik agresivní, že nebývá výjimkou, že právě pro svoje nebezpečné chování musí být utraceni.

Nejzajímavější a nejzácnější pacienti našeho zařízení.

Není v možnostech tohoto příspěvku vyjmenovat druhy a počty jednotlivých živočichů, kterých bylo za existenci stanice přijato více než 3 000. Proto se ve stručnosti zmíním o největších raritách.

Rys ostrovid – přijaty celkem 4 ex. Jednalo se o dva dospělé jedince a dvě odrostlá koťata. První – kocour byl chycen do želez a musela mu být amputována část přední tlapy. Po vyléčení zůstal až do smrti v naší záchranné stanici jako trvalý handicap a dožil se 14 let. Druhá – ryšice byla nalezena s těžkým poraněním střelnou zbraní; po vyléčení po 12 měsících byla vypuštěna s vybavenou vysílačkou zpět na původní lokalitu. V následujícím roce odchovávala mláďata, ale rok poté byla zastřelena. Koťata byla deponována do Lesoparku v Chomutově.

Vydra říční – přijato 6 mláďat. První nalezené mládě „Vydrýsek“ si zahrál ve známém večerníčku. Letos se dožívá v dobrém zdraví 15 let.

Raroh lovecký – dva jedinci, kteří zbloudili

při loveckém výcviku v Rakousku a Německu. Díky identifikačním kroužkům byli navraceni majitelům.

Bobr evropský – jedinec, který se zatoulal do malé vodní elektrárny v Radešově, byl odchycen v česlech a následně vypuštěn do Otavy.

Ibis skalní – jedinec reintrodukovaný v Rakousku byl odchycen v Dlouhé Vsi.

K ostatním méně častým „pacientům“ patří čáp černý, tetřev hlušec, tetřev obecný, jeřábek lesní, luňák červený, včelojed obecný, ledňáček říční, pušník bělavý, kulíšek nejmenší a mnoho dalších vzácných druhů.

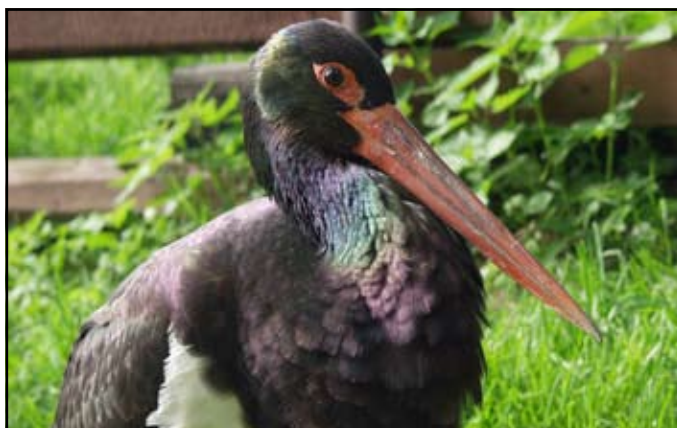
Závěr.

Za dobu existence stanice – 25 let byly přijaty do našeho zařízení snad všechny druhy živočichů žijící nejen v ČR, ale i řada vzácných zatoulanců či jedinci nalezených exotů. Počty jednotlivých druhů přijatých do stanice se řídí nejen jejich populační hustotou, ale i změnami prostředí, a tím vznikajícími problémy pro jednotlivé druhy. Při budování voliér v roce 1988 jsme ani nepočítali, že bychom měli jako pacienty tak vzácné živočichy jako je kriticky ohrožená vydra říční, rys ostrovid či bobr evropský. Postupem doby se však tyto živočichové z různých důvodů stali natolik „běžnými“, že jsme museli v průběhu let pružně reagovat na tuto populační „explozi“ tehdy vzácných druhů a rozšířit naše chovné zařízení. Ta musí splňovat požadavky nejen chovaných zvířat, ale především přísná kritéria EU.

Ročně přijmeme do stanice v průměru 120 handicapovaných jedinců, z nichž okolo 60-70% se nám podaří vrátit zpět do přírody, 15% zůstává v trvalé péči a zbytek zvířat má poranění neslučitelná se životem. Buď uhynou při transportu, nebo musí být jako nevléčitelná utracena. Mezi nejčastější pacienty patří „opuštěná“ mláďata. Z dravců zejména poštolky obecné a káňata lesní, kteří nejvíce spolu s čápy doplácí na naši hustou síť elektrovedů a nechráněných sloupů vysokého napětí. Úrazy elektrickým proudem patří mezi nejzávažnější a ve většině případů zanechávají trvalé následky. V zimních měsících, při krutých zimách s vysokou sněhovou pokrývkou, jsou nejčastějšími pacienty vysláblí jedinci, kteří kvůli nedostatku potravy nejsou schopni normálního pohybu a ztrácejí plachost. A právě zde se nejvíce projevuje selekce přírody, kdy nejsilnější jedinci přežívají, slabší – geneticky méněcenní hynou.

Záchranná stanice není, jak je někdy chápáno malá zoologická zahrada. Jsou zde pouze živočichové, kterým momentální zdravotní stav neumožňuje návrat do přírody. Protože se jedná převážně o nemocné, poraněné a vystresované živočichy, nežádejte nás o přístup do tohoto zařízení. Každý pohyb neznámé osoby působí na chovance negativně.

Ivan Lukeš

- **Velký výběr nábytku**
- **Doprava po Sušici zdarma**
- **Dodáváme převážně český a slovenský nábytek**
- **Zajímavé ceny**
- **Montáž nábytku**

Nová 252, Sušice
(za Rumpoldem)

tel: **378 608 379**

mobil: **602 286 092**

novanabytek@seznam.cz

www.nova-nabytek.cz

Šumavská vzpomínka na biskupa Josefa Hloucha

K 110. výročí narození a 40. výročí úmrtí devátého českobudějovického biskupa Mons. ThDr. Josefa Hloucha vyhlásila loni českobudějovická diecéze Rok biskupa Josefa Hloucha, který potrvá do 9. června 2013.

Biskup Josef Hlouch (1902 – 1972) patří k významným osobnostem duchovního, náboženského a společenského života naší země ve 20. století, je připomínán jako mimořádný svědek víry. Rodák z Lipníku na Třebíčsku se v roce 1926 stal knězem a působil jako duchovní v řadě míst olomoucké diecéze. Na Cyrilometodějské teologické fakultě v Olomouci získal Josef Hlouch v roce 1934 doktorát teologie. Zde se pak intenzivně věnoval pedagogické činnosti jako docent a posléze řádný profesor. Bulou ze dne 26. června 1947 jej papež Pius XII. jmenoval biskupem a světil mu českobudějovickou diecézi, kde biskupský stolec byl déle než sedm let neobsazený. S naší církví prožíval biskup Hlouch nejtěžší léta komunistické diktatury. Z pětadvacetiletého období episkopátu mohl ve své diecézi fakticky a oficiálně působit jen pouhých osm let. Po uchopení moci komunisty odmítl energicky duchovní pasytyj podrobit se likvidační proticírkevní politice státu, dokonce veřejně odsoudil režimní snahy oddělit domácí katolickou církev od Svatého stolce. Od roku 1950 až do roku 1968 byl Josef Hlouch za přísných podmínek komunisty internován jako „nepřátelský živel a osoba bránící zlepšení vztahů mezi státem a církví“. Po návratu do čela diecéze v červnu roku 1968 se biskup Josef Hlouch s obdivuhodným zápalem chopil obnovy správy diecéze. Přes podlomené zdraví znovu pilně cestoval po farnostech, účastnil se církevních slavností, poutí, pilně kázal, psal, uděloval svátost biřmování, hojně se setkával s lidmi a povzbuzoval je k vytrvalosti ve víře a větší aktivitě v náboženském životě. Dle svých možností pomáhal kněžím a jejich farnostem. Zasadil se o generální opravu českobudějovické katedrály jako duchovního centra diecéze a úpravu jejích vnitřních prostor podle liturgické reformy 2. vatikánského koncilu. Opětovný nástup totalitní moci po invazi vojsk Varšavské smlouvy se však nadlouho tragicky dotkl i života církve v naší zemi. Biskup Hlouch zemřel 10. června 1972, den po brutálním výslechu příslušníky StB za aktivní účasti tehdejšího krajského církevního tajemníka Drozdka. Svůj odkaz Josef Hlouch shrnul ve sbírce duchovních úvah Minutěnka, která se dočkala řady vydání. Z biskupovy závěti se lidem do mysli hluboce vryla věta: „**Všechny vás v srdci na věčnost nesu...**“

Přes neúspěšný běh času se povědomí o biskupu Hlouchovi čitelně zapsalo do řady míst naší diecéze. Je tomu tak především díky biskupovým četným pastoračním cestám, účasti na poutních slavnostech a biřmování. Zvlášť živá vzpomínka na českobudějovického biskupa Josefa Hloucha je

dosud v Kašperských Horách, kde v červenci 1970 udělil svátost biřmování několika stovkám převážně mladých věřících z místa, ale i z blízkého a vzdálenějšího okolí.

V podmínkách odlehleho šumavského kraje to byla církevní událost nepochybně velkého významu. Kašperskohorská farnost při ní dokázala, že vzdor své poloze v opomíjeném pohraničí a nepřízní poválečných let neskomírá, ale opravdu žije a jako místo s hlubokými poutními tradicemi má stále svou duchovní přitažlivost. K tehdejšímu nebývalému úspěchu církevní slavnosti biřmování roku 1970 v Kašperských Horách přispělo stále ještě příznivé naladění společnosti, vyvolané reformním úsilím a nadějami roku 1968, oživení náboženského života, touha po svobodě... Mnohé, zejména mladé, inspirovala vzácná příležitost setkat se právě s biskupem, kterého lidé vnímali jako věrohodnou duchovní a morální autoritu. Velký dík za zdar kašperskohorského biřmování 1970 patří především tehdejšímu místnímu duchovnímu správci, obětavému a charismatickému P. Františku Novákovi i podpoře

duchovních ze sousedních farností. Svátost biřmování a očekávané setkání s diecézním biskupem se staly na několik měsíců ústředním námětem jeho kázání i výuky náboženství. Se značným předstihem pečlivě organizoval přípravu biřmovanců na faře i v kostele. Zcela výjimečnou atmosféru měl zejména týden bezprostředně před slavností, kdy za výpomoci duchovních ze Sušice a Vimperka se denně konaly bohatě navštívené mše svaté se zvíváním Ducha svatého a udělováním svátosti smíření a eucharistie. Zvlášť povzbudivě zapůsobil příklad místní osmnáctileté studentky Věry Frenzlové, která tenkrát v kruhu svých věřících přátel přejala svátost křtu. K mým nevšedním a ne-

zapomenutelným zážitkům z doby příprav biskupské návštěvy v Kašperských Horách patří především krátké osobní setkání s otcem biskupem ke kterému došlo, když jsem doprovázel našeho patera k jedné z konzultací na biskupství k podrobnostem programu biřmování. Pater Novák mne představil jako nadějněho studenta a zástupce mladých křesťanů z místa. Pan biskup se živě zajímal o dění v našich farnostech, zvlášť ho těšilo, že se k biřmování u nás hlásí tolik mladých lidí. Říkal, že dobře ví o těžkostech farností v pohraničí. Na důkaz své solidarity věnoval naší farnosti jedno starší, ale umělecky velice pěkně zpracované mešní roucho. Další, už praktické detaily se probíraly s velice vstřícným a pohotovým biskupským sekretářem – P. Miroslavem Vlkem (v letech 1991 – 2010 arcibiskup pražský, od roku 1994 kardinál).

Biřmování v Kašperských Horách se konalo o slavnosti sv. Cyrila a Metoděje v neděli 5. července. Vzhledem k tomu, že pan biskup byl už den předtím v rámci svých pastoračních cest kdesi nablízku, bylo rozhodnuto, že do Kašperských Hor přijede už v sobotu v podvečer a přenocuje zde na faře. Byli jsme tenkrát velice hrdí na to, že se naše město alespoň nakrátko stalo rezidencí ctěného diecézního biskupa.

Slavnost biřmování roku 1970 svou mohutnou účastí věřících i zvědavců nepochybně předčila i slavné místní poutě P. Marie Sněžné. Už o deváté nedělního rána vyšel z fary liturgický průvod s panem biskupem a početnou asistencí. Vedle malých i dospělých ministrantů a další asistence v něm byli například místní duchovní P. František Novák, vimperský děkan P. Rudolf Kohout, biskupský sekretář P. Miroslav Vlk ... a také mladík Adolf Pintíř ze Žihobce (Mons., od roku 2008 generální vikář českobudějovické diecéze), tenkrát právě potěšený zprávou o svém přijetí ke studiu na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích. Nával lidí i průběh náročné pontifikální bohoslužby s obřadem se dařilo úspěšně zvládat také díky organizační pomoci oblíbeného a zasloužilého křesťanského aktivisty pana Václava Podlahy ze Sušice. S mladistvým nadšením slavnost doprovázel v té době nedávno ustavený chrámový pěvecký kroužek z řad místní mládeže. Otec biskup Josef Hlouch během bohoslužby několikrát oslovil přítomné věřící. S upřímnou naléhavostí je nabádal k vytrvalosti ve víře, nutnosti křesťanské výchovy v rodinách a opakově zdůrazňoval lásku k Bohu a bližnímu jako základní princip křesťanského života. Pro nehynoucí duchovní dary, které tenkrát lidem do poutního místa uprostřed šumavských hor přinesl mimořádný svědek víry a biskup svaté pověsti Josef Hlouch, má vydařená slavnost biřmování v Kašperských Horách roku 1970 jistě význam nadčasový.

Vladimír Horpeniak,
Muzeum Šumavy Kašperské Hory

Historie Šumavy v knižním vydání

Průběžně se dostanou do mojí pozornosti knihy o Šumavě, které jsou tištěny v tomto století. Z hlediska dnešního čtenáře jsou některé články o historii života v této lokalitě velice zajímavé, ale uvádějí se často i nepřesné údaje. Někdy i současní pisatelé z našeho okolí se dopustí jistých nepřesností o kterých nemám zájem se zmiňovat.

Četl jsem malou brožurku „**Šumava, místopisný slovník**„ (Záruba, Koblasa), kde jsou uvedeny obce a městečka s počty obyvatel. Zde rovněž, nevím proč, jsou uvedeny nepřesnosti o některých obcích.

Další kniha „**100 zajímavostí ze staré Šumavy**“ strana 55, pod č. 37 „Poslední šumavský medvěd“, kde jsou uváděny údaje velice zkrácené a nepřesně v tomto znění: „Hon na medvědice začal 11. listopadu 1856 a trval 3 dny“. Akce se zúčastnilo 27 střelců, zastřelil ho Johann Jungwirt“.

Poslední medvěd v pralesích na panství Krumlovském, polesí Želnavy, které bylo s dalšími revíry většího rozsahu oblíbeným bydlíštěm medvědů, byl skutečně zde uloven (viz. arch. materiály). Je nutno ovšem uvést, zkráceně cituji, že v neděli

7. a 8. listopadu 1856 při obnově začalo se po medvědu za účasti hajných a dřevářů slídit a teprve 10. k večeru se podařilo stopu najít. Dne 11. listopadu v 9.00 hod. se střelci sešli a hledali ho až do 12.00 hod. Po dohodě se rozestoupili a začala nahánka. Jeden střelec z 15 kroků medvěda „škrábl“ kuličkami postami, druhou ranou ze 3 m minul a macek zmizel v houští. Ve 3.00 hod. odpoledne pan lesní Ziehfreund a adjunkt pan Winzig šli po stopě. Protože bylo špatné počasí - mnoho sněhu napadlo, nemohl se medvěd ani 12. listopadu vystopovat. Lov dále nepokračoval.

Další den 13. listopadu hajný oznámil, že medvěda vyslídil a lesní personál skutečně v lese řečeném Jokuswald pod „Padesátizlatovým Mostem“ medvědí stopu našel. Po 20.00 hod. bylo svoláno na 14. listopadu a desátou hodinu dopoledne 46 střelců a 75 honců a bez odkladu se honiti začalo. Byla silná chumelenice a nahánka trvala dvě hodiny. Nejprve hajný ze 40 kroků medvěda chybil, další dva střelci strachy utekli, jeden z nich si poškodil při pádu i svou zbraň, čtvrtý střelec ze 40 kroků vypálil a minul, další ranou jej trefil

na komoru a po 40 krocích medvěd padl. Ten šťastný střelec byl syn hajného, Jan Jungwirt z Riedlovské chýše (Riedlhütte) v Černolesském hájenství. Vyvrhnutá medvědice měla 230 liber a uvádí se, že to byl silný brtník. Medvědice se naložila na samotížné (ruční) sánky a dovezla se do Želnavské myslivny, konec citace.

Čerpáno z „*Dějiny lovu a lovectví v Čechách, na Moravě a ve Slezsku*“ str. 298–303, *zábavy myslivecké, v Praze II, 1857 str. 37 a str. 41, 42, / Na panství vimperském v letech 1657–1895 medvědů 4 / r.1659 Arch. vimp./*.

Když to člověka zajímá a hledá v historických dokladech podrobnosti, tak zjistí, že ve skutečném dni lovu tj. 14. listopadu 1856 tam nebylo 27 střelců, ale 46 střelců a 75 honců, další nepřesnosti nejsou komentovány. Nevím, jak si autoři knih o Šumavě zjišťují průkazné materiály o tom, o čem píší. Potom se člověk nemůže divit, že zde dochází ke zkomolení jmen, míst, nepřesných dat atd. Po dalších 100 letech budou vyprávět naši potomci další nesmysly z toho, co si přečetli, – kam se to dotáhne? Šumavo, ach Šumavo.

Jindřich Schmied

„Kůrovec se nažral,“

Tisková zpráva NP a CHKO Šumava ze dne 19.02.2013 popisuje v globálním souhrnu, proč se kůrovec v této oblasti „nažral“ a proč už tak moc „žrát“ nebude. V tomto tisku jsem se dočetl, že se kůrovec „napapal“ v bezzásahových oblastech na atraktivních smrkových porostech, a další možnosti nekontrolovatelného rozmnožování z tohoto důvodu nemá. Výsledkem „úbytku kůrovce v bezzásahových zónách snižuje kácet stromy v zásahových oblastech“ to je v jádru věc i pozitivní, napsal tiskový mluvčí NP Šumava Pavel Pechoušek.

Celý tento elaborát je úžas, jak se dá obratně manipulovat s výslednými daty a hektary ve prospěch nových zjištění současným vedením NP Šumava. Porovnání pražských hektarů Stromovky, Václavského náměstí, apod. sem jistě nepatří, jaký to má mít účel srovnávat to s devastovaným územím NP Šumava. Nevím.

Otázka, jak pracovníci NP přišli na to, že kůrovec již tak vehementně „žrát“ nebude taky nevím, ale z letadel nebo helikoptér se to zjistit skutečně nedá i přes veškeré vědecké vymoženosti, aktivní kůrovcový strom to nenajde. Tady je podstata věci. Můžu se však i špatně orientovat v této situaci, když se neudělalo více holin v okolí „pastvy“ pro kůrovce – kam se asi hoch ztratil, když byl v tak obrovském množství na Šumavě „pěstován“. To nám můžou říci zase jen pracovníci NP Šumava,

pokud ale zase nebudou lhát a vymýšlet si, že byl převážně zlikvidován.

Co tedy ten kůrovec bude dělat dále? Celé osazenstvo NP včetně vědecké skupiny v minulých letech tvrdilo, že vše je v pořádku a pod kontrolou. Teď další osazenstvo tvrdí, jak ten kůrovec tady řádil a jak se s ním muselo „zatočit“, protože předešlé vědecké kolegium NP Šumava podstatně údaje utajovalo. Kdo má tedy pravdu? Každý občan, který má alespoň trochu soudnosti ví, že kůrovec jenom stále negraduje, ale má taky m.j. i určitý útlum, který bude zase narůstat do obrovských rozměrů, pokud se tomu vlastníci lesních porostů nebudou patřičně bránit. Lesy v NP Šumava jsou všech občanů této země, jak to dopadlo vidíme všichni, kdo teď ponese odpovědnost finanční i trestní, když noví pracovníci zjistili stav věci. U nikoho z vás na to odpověď nehledám, protože se ji nedovím - odpovím si sám, „děláků v této republice je ještě dost, aby všechny přehmaty těchto odborných úředníků byly zaplacený z jejich daní“.

Závěrem chci sdělit stávajícím pracovníkům NP Šumava a všem jejím příznivcům: nevěřím vám – „lhalí jste celému národu v minulosti a budete lhát dále“. Krátká budoucnost ukáže, jak se vlastní věci mají.

Jindřich Schmied

Stalo se. Aneb jak sedlák k bohatství přišel

Profesor reálky v Kašperských Horách Hans Kolibabe (1880–1950), v letech 1916–1927 městský kronikář, zaznamenal pravděpodobně v dubnu roku 1924 do kroniky královského svobodného města Kašperské Hory následující událost:

„Originální událost vzbudila ve městě vzrušení, když v blízkosti prodal majitel hospodářství jednomu člověku z Kašperských Hor svůj dvůr za následujících podmínek: první den mu má zaplatit kupující 1 halír, druhý den 2 halíře, třetí den 4, čtvrtý den 8 atd. a platit po dobu 30 dnů. Kupující souhlasil a prodej byl právoplatně uzavřen. Když však kupující vše přepočítal a zjistil, že by šlo o mnoho milionů, zrušil rychle ujednání, ale musel zaplatit několik tisíc korun odškodného. Ve městě se epizoda stala vděčným námětem k rozhovorům a lidé se zabývali tím, kolik by ten chytrý sedlák za svůj dvůr dostal.“

(podle kronikářských zápisů v Muzeu Šumavy Kašperské Hory)

Jana Maroszová,

Ústav germánských studií, FF UK v Praze

První filmové představení v Horách

V souvislosti s nedávno zdigitalizovaným kinem se jeví úsměvně historka o prvním promítání filmu na Kašperských Horách někdy na začátku minulého století, které zaznamenala Anna Jelineková (*1875). Pro všechny přítomné to byla bez tak vůbec první zkušenost s filmem. Na trochu rovnější ploše Horského náměstí byl tehdy umístěný stůl, na něm velké bílé plátno a před ním tvořily hlediště vyskládané židle. Byl

takový nával zvědavců, že když došly židle, tak z pivovaru (dnešní ParkHotel Tosch) dovalili prázdné sudy. Na kočičích hlavách se sudy viklaly, omladina na nich skotačila a navzájem se hecovala ve vrhání stínů na plátno. Zazvonil zvonec a film aby začal! Protože byl film němý a soundtrack ve full-HD neexistoval, zaskakovala místní kapela, která improvizovaně hrála, dělala zvuky a zkrátka zkoušela navodit tu správnou a napínavou atmosféru podle právě odehrávajícího se děje.

O čem film byl? Příběh o evropském misionáři, jenž se vydal do Afriky a tam jej unesli domorodí divoši. Exotické téma, kdo kdy v té době z Kašperka viděl černocha? Když se na plátně objevil hrůzu nahánějící lev, tak se po Horském náměstí rozlehl vydešený řev diváků a mnozí brali kvapně do zaječích. Jindy se vůči divákům na plátně ohnal divoch s oštěpem, a to se začaly

pivní sudy s diváky opovázlivě naklánět. Filmových vzrušení bylo tolik, že v hledišti se co chvíli střídala panika i strnulé ticho plné napětí. Když nebezpečí pominulo, náměstím zabouřil úlevný smích.

Divoši ve filmu nebohého misionáře unesli, hodili jej do kotle, že jej zaživa uvaří. Jelineková popisovala, kterak si Kašperáci rvali vlasy hrůzou, když vychrtlého Evropana vlekli ke kotli a v něm začali vařit vodu. Rachot v hledišti narůstal, čím méně z misionáře z kotle bylo vidět. Když domorodci víko zaklapli a bylo jasné, že se s ním již nikdo neshledá, rozlehl se po náměstí úší trhající řev. A film už pomalu končil, misionář se ve vodě vařil, pára stoupala vzhůru a Kašperské Hory zažily své první filmové představení. Co by tehdejší diváci asi řekli, kdybyste je dneska vzali do 3D kina na nový film od Quentina Tarrantina?

-vku-

O přetrvávající zvědavosti

Anna Jelinek později jinak zase vzpomínala na toto město jako místo, kde žádný pohyb neušel zvědavým očím a uším zdejších obyvatel. „Děti, hrající si za domovními vraty, či nějaká stará zvědavá babka v průjezdu tě v každém případě zaznamenaly a hbitě ten objev rozesly.“ Oči za okny netrpělivě a zvědavě sledovaly dění v ulicích. A co vy, souhlasili byste i dnes s tímto tehdejším tvrzením o Horách ve vztahu k nynějšku? „Je mnoho očí, které vidí, mnoho uší, které naslouchají a také mnoho jazyků, které mluví.“ Protože zde byl okresní soud s „arestem“ (vězením), přitahovala nejružnější individua odsouzců ještě víc zvědavců, kteří obsazovali takticky lavičky na vrchní straně náměstí. Ostatně, tam byl vždy dobrý výhled na aktuální dění na rynku. Na lidi, kteří se vraceli z práce z polí a lesů, korzující zamilované páry i nenadále zjevivší se cizince. Ovšem korunovaným centrem drbů a klepů byl prostor kolem kašny. Zde se scházely zdejší ženy a žádné vědro nebylo dostatečně těžké a cesta odkudkoliv nebyla dostatečně dlouhá, aby všechny přítomné stačily doplnit vodu i informace. Zatímco vědra stála kolem kašny, ženské do úmoru drbaly o tom, kdo si co s kým začal, už jste slyšely to a to, tahle zase povídal... no zkrátka, v ohledu drbáren se zase toho tolik nezměnilo.

Koho by zajímal zdroj, tak odkazují na portál kohoutikriz.org, který obsahuje velké množství do češtiny přeložených textů s tematikou šumavské německé literatury.

-vku-

Dávná tragédie pod Ždánovem

Konec 2. světové války jistě přivítali i prostí němečtí obyvatelé Šumavy. Radost však mnohde ještě po válce kalily různé tragické události. K jedné velmi smutné došlo i nedaleko Kašperských Hor. Vzpomínku nám na ni zanechal pamětník Ing. Heinrich Ertl.

21. srpna 1945 na blízké střelnici na Chlumu zkoušeli své zbraně američtí vojáci. Po ukončení cvičné střelby zůstaly na místě vystřílené nábojnice. Vojáci odešli, aniž by místo zkontrolovali či zbylé náboje jinak zajistili. Odpoledne dva chlapci, Karl a Hans, při cestě ze školy domů zašli na střelnici a pochopitelně hledali nábojnice a jiné pozůstatky střelby pro své klukovské hry. Našli tam velký náboj a ten si přinesli domů na Metzelhof.

Přinesený náboj se stal velmi zajímavou hračkou i pro další tři sourozence Zoglauerů

- třináctiletého Karla, šestiletého Hanse, tříletou Rosemarii i další dvě malé děti ze Zadního Ždánova, které zde byly na návštěvě. Jejich hra však skončila v podvečer, kdy ten velký náboj vybuchl. Karel byl na místě mrtev a ostatní čtyři děti byly převezeny do nemocnice v Kašperských Horách, kde však během noci nepřežily svá těžká zranění.

Druhý den po této velké tragédii, kdy dvě rodiny přišly rázem o své děti, sepsal v Metzelhofu americký důstojník protokol a zjistil, že tím velkým nábojem byl německý protitankový granát zvaný „panzerfaust“ - pancéřová pěst. Bylo tedy chybou, že tuto nebezpečnou „hračku“ vojáci včas nezajistili. Tragickou chybou bylo též, že otec Johann nedohlédl na děti, s čím si to vlastně hrají.

Proto na jaře 1946 stál před soudem v Klatovech, který jej potrestal za nedba-

lost dvěma roky vězení. Zda si celý trest odseděl, či byl odsunut s rodinou, není dnes známo.

Ruiny toho kdysi velkého dvora v sedle Ždánova a Chlumu jsou stále svědkem této hrozného poválečné tragédie.

-ek-

Sportovci rokovali

V páteční podvečer 12. dubna se sešli delegáti oddílů Tělovýchovné jednoty Kašperské Hory (kopaná, KČT, orientační běh a lyžování) na jednání Valné hromady TJ. Na toto jednání pozvali i své čestné členy, zástupce města a vedení Základní školy (foto p. Větrovec).

V přednesených zprávách předsedou TJ a vedoucích oddílů byly informace o mnohých akcích, ať již lokálních (běh dětí,

cyklo závod pro děti, lyžařské závody Snowrace), tak i přesahující rámec města (Cyklo závod "Kašperská 66" či dvoudenní závody v orientačním běhu "14. ročník – Šumavský kufr").

Ani vlastní sportovní aktivity nejsou přehlédnutelné, muži kopané po postupu do III. třídy jsou po podzimu na 4. příčce, v rámci závodů série SUAC Václav Vintř byl celkovým vítězem v kategorii mužů nad 50 let a zvítězilo i družstvo KČT v kategorii nad 40 let. Orientační běžci v rámci závodů západočeské oblasti o sobě rovněž dávali vědět.

V diskuzi pak předseda mimo jiné konstatoval, že umíme zajistit pěkné spor-

tovní akce, máme i dobré sportovní výsledky, ale nedaří se naplnit představy o podchycení většího zájmu a zapojení občanů města, především pak mládeže.

Mezi čestnými hosty byl i pan Josef

Bártík. Koncem minulého roku oslavil 90 let a od členů TJ v rámci jednání VH obdržel originální čestné uznání, které mu předal Emil Kintzl (foto p. Větrovec). Ani na další jubilanty nebylo zapomenuto.

V samém závěru jednání VH uvedl Radek Vrhel fotografie a video záznamy z akcí KČT a s částí videa z loňského Šumavského kufru pak přispěli orientáči.

-mf-

Velikonoce 2013

Vedení OS Náš domov Šumava Kašperské Hory, uspořádalo v letošním roce 2013 první jarní vycházku u příležitosti Velikonoc. Vycházka se uskutečnila dne 1. dubna, v pondělí velikonoční shodou okolností v den apríla. Sraz zájemců o první jarní pochod byl tradičně v 9.00 hod. u kašny na Náměstí v Kašperských Horách. Účast na jarní pochodu nebyla valná. Snad termín apríla či ne zrovna jarní počasí, ranní teplota se pohybovala pod bodem mrazu a souvislá sněhová pokrývka v okolí Kašperských Hor mnohé zájemce odradila. Přes tyto skutečnosti se plánovaný pochod uskutečnil s menším počtem zájemců. Byla dodržena i plánovaná trasa mimo návštěvu Pustého hrádku. Zde byla sněhová pokrývka až 20 cm. Vraťme se však k plánované trase. Z Kašperských Hor jsme vyšli směr Kavrlík, zde jsme si prohlédli moderní kravín Statku Kašperské Hory s. r. o. a zároveň jsme zhlédli ranní zakrmování obyvatel kravína, dále pak jsme vypochoďovali ke křížku nad osadou Žlíbek, zde jsme se setkali s prvním koledníkem a účastnice pochodu byly řádně vyšupány. Taktéž na okraji osady Žlíbek naši malou kolonu přepadli koledníci a rituál se opakoval. Co mě však překvapilo, byla skutečnost, že naše pochodnice byly na tyto tradiční velikonoční události řádně připraveny a koledníky obdarovaly malovanými vajíčky. Malou přestávku jsme uskutečnili u našich přátel, kde jsme se lehce občerstvili malou medovinkou a pravým domácím bochánkem. Občerstvení nám připravila paní domu - paní Kratochvilová s dcerou. Manžel byl

omluven, účastnil se koledy. Zde bych rád poděkoval rodině Kratochvilů, nebylo to poprvé, kdy nás takto příjemně občerstvili. Dále pak naše trasa vedla k orientační mapě u hradu Kašperka a dále po značené cestě směr Kavrlík. Zde již jsme šli za pěkného slunečného počasí, i když na trase jsme pochodovali v 20 cm vrstvě sněhu. Do cíle naší cesty jsme dorazili před druhou hodinou odpoledne.

Ze závěrečných rozhovorů vyplynulo, že byli účastníci s velikonoční procházkou spokojeni a již se těší na další pochody pořádané OS Náš domov Šumava Kašperské Hory.

-frk-

Přebor Dětských domovů ČR pro rok 2013, se uskuteční 18. a 19. května v rámci veřejných závodů IV. ročníku běhu kolem Lišáku - sobota 18. května, III. ročník běhu do vrchu na hrad Kašperk, cíl Pustý hrádek - neděle 19. května. Start neděle 10.00 hod. - pěší zóna - Náměstí Kašperské Hory. Pořadatel OS Náš domov Šumava. Bližší informace na tel. 731 924 531 nebo na vývěsních plochách.

29. ročník Okresní soutěže běhů mimo dráhu - Husqvarna cup 2013 - byl zahájen jarním závodem Husínský kros Klatovy - Tajanov (2. ročník) dne 21. 4. 2013. Závod se účastnilo 30 startujících za K. H. startoval nejstarší účastník František Kortus v katg. nad šedesát let - tedy v kategorii o deset let mladších závodníků se umístil na pěkném třetím místě.

Regionální televize

Vážení občané, rádi bychom Vás prostřednictvím Kašperskohorského zpravodaje informovali, že už rok si můžete naladit jedinečný televizní program regionální televize.cz, který se specializuje na regionální zpravodajství z moravských, českých a slezských regionů a jejich propagaci v cestovním ruchu. Jedná se o unikátní projekt propojující a propagující české regiony mezi sebou, dávající prostor všem městům a obcím v ČR.

V programu nechybí ani regionální dokumenty či tipy na výlety.

Jak nás občané naladí?

1. Na satelitu Astra 23,5° východně, na frekvenci 12 168 MHz, polarizace vertikální, Symbol rate 27 500, FEC 3/4. Program není kódován a je možné jej sledovat i bez karty Skylink či Cs link.
2. V kabelových sítích vč. UPC a v sítích IPTV (tam, kde nemají náš program zařazen, jej rádi na základě podnětů zákazníků zařadí, neboť je zdarma).
3. Ve vybraných regionech vysíláme v rámci digitálního pozemního vysílání (České Budějovice, Plzeň, Příbram, Liberec, Jablonec n. Nisou, Praha a střední Čechy).
4. Jako jedinou českou televizi nás můžete sledovat i na platformě YouTube live.

„Pomůžeme Vám žít co nejdéle tam, kde jste zvyklí.“

Rádi bychom Vás s nadcházejícím jarem pozdravili a pozvali vás do naší kanceláře v Kašperských Horách v Domě s pečovatelskou službou na Žižkově náměstí. Zde všem, kdo to potřebují, poskytneme bližší informace o službách, které poskytujeme. V kanceláři vedle společenské místnosti můžete také získat kontakty na sociální pracovníci, nebo se domluvit, aby vás pracovnice navštívila doma. Naše pracovnice jsou zde pro vás každý všední den (s výjimkou úterý) v době od 15.30 do 16.00 hodin. Během naší nepřítomnosti využívejte k zanechání vzkazu schránku umístěnou na chodbě vedle dveří.

V rámci **Odborného sociálního poradenství** vám pomůžeme řešit situace, se kterými si nevíte rady, např. vysvětlit úřední dopisy, pomoci s vyplněním formulářů, řešit problémy s dluhy a jiné. Poradenství je poskytováno ve společenské místnosti, diskrétně a bezplatně. K odborné konzultaci se sociálním pracovníkem můžete využít každé úterý v době od 8.00 do 10.00 hodin.

Dříve, než se budu věnovat jednotlivým druhům služeb, bych vám ráda představila naši organizaci jako registrovaného poskytovatele sociálních služeb. Oblastní charita Sušice je nezisková organizace, která poskytuje sociální služby dospělým osobám se sníženou soběstačností, zejména seniorům a osobám se zdravotním postižením, které žijí

v obcích na Sušicku a Kašperskohorsku, do vzdálenosti 20 km od Sušice. Kvalifikovaní pracovníci denně dojíždějí do domácností a pomáhají osobám při péči o vlastní osobu a svoji domácnost. Zohledňují individuální potřeby jednotlivých osob, respektují jejich zvyklosti a soukromí.

Zájemcům můžeme zapůjčit k vyzkoušení kompenzační pomůcky, případně vám poradíme, jak si pořídit vlastní. Dále nabízíme k zapůjčení několik vysoušečů k vysoušení zatopených bytových prostor, popř. kanceláří.

Kromě níže uvedených služeb poskytuje Oblastní charita Sušice také **Sociálně aktivizační služby pro seniory a osoby se zdravotním postižením a Noclehárnu ve Volšovech**.

Níže uvedené služby poskytujeme za úhradu ve výši stanovené aktuálně platnou vyhláškou Ministerstva práce a sociálních věcí a aktuálními sazebníky organizace.

Pečovatelská služba umožňuje osobám se sníženou soběstačností co nejdéle zůstat v domácím prostředí. Je poskytována denně v době od 7.00 do 19.00 hodin. **Nabízíme vám pomoc** při osobní hygieně, oblékání, dovoz obědů do domácnosti, přípravu a podání jídla, pomoc s úklidem a údržbou domácnosti: žehlení, topení v kamnech, nákupy a vyřizování běžných záležitostí: vyzvednutí receptů, placení složenek aj.

Doprovodíme vás k lékaři, na úřady.

Osobní asistence podporuje dospělé osoby se sníženou soběstačností, které potřebují pomoc asistenta ke zvládnutí běžných denních činností. Asistence je poskytována každý den, bez časového omezení. Asistenti vás doprovází k lékaři, na úřady nebo do zaměstnání a pomohou např. při zajištění chodu domácnosti, přípravě a podání jídla, oblékání, svlékání, osobní hygieně, při použití WC, při přesunech na lůžko a vozík, s nákupy.

Odlehčovací služby pomáhají pečujícím osobám pečovat o své blízké, tak, aby mohli žít život podle svých zvyklostí, v prostředí rodiny. Pracovníci v předem dojednaném čase zastupují pečující osobu, která tak má prostor k nezbytnému odpočinku, k vyřizování osobních záležitostí nebo udržení se na trhu práce. Je poskytována denně v době od 7.00 do 19.00 hodin. Pracovníci zajistí bezpečnost osob během nepřítomnosti pečujících osob, osobní hygienu, podání jídla a pití, a jiné.

Bližší informace získáte na telefonech 376 523 324, 731 402 910, na webových stránkách www.charitasusice.cz, nebo vám je rádi poskytneme osobně.

*Ivana Bruzlová,
vedoucí služeb sociální péče, OCH Sušice*

Kanceláře:

KLATOVY

náměstí Miru 154

klatovy@muller-reality.cz

602 145 068

606 043 769

376 317 240

KAŠPERSKÉ HORY

náměstí 184

kasperky@muller-reality.cz

602 145 067

602 145 069

724 834 692

376 528 626

- realitní kancelář založena v roce 1990
- zakládající člen Asociace realitních kanceláří ČR
- nositel Značka kvality v oboru realitních služeb od roku 1996
- zajišťujeme komplexní realitní služby včetně právního servisu s bezpečnou úschovou kupní ceny
- provize 3% - 4% z dosažené kupní ceny
- zprostředkovatelská smlouva pouze na sedm měsíců
- v nabídce průběžně cca 150 nemovitostí
- úspěšnost při prodeji 95%

VYUŽIJTE NAŠICH LETITÝCH ZKUŠENOSTÍ V PRODEJI ŠUMAVSKÝCH NEMOVITOSTÍ. CHYSTÁTE-LI SE NABÍDNOUT VAŠI NEMOVITOST K PRODEJI, PŘIJĚTE SE K NÁM DO KANCELÁŘE NA NÁMĚSTÍ V KAŠPERSKÝCH HORÁCH BEZPLATNĚ PORADIT.

VÍCE INFORMACÍ NA:

mob. tel.: 602 145 067 u jednatelky Jiřiny Müllerové

nebo na:

www.muller-reality.cz

Výstava k cyrilometodějskému výročí

Kníže Velké Moravy Rastislav požádal byzantského císaře Michaela III. o vyslání duchovních, kteří by vedli bohoslužby ve slovanské řeči a položili tak základy vlastní církve. Díky znalosti jazyka byli k tomu-to úkolu vybráni bratři Cyril (Konstantin) a Metoděj ze Soluně. Při přípravách Cyril sestavil nové písmo pro slovanský jazyk a společně s Metodějem přeložili do staroslověnštiny liturgické knihy, potřebné ke konání bohoslužeb. Na Velkou Moravu dorazili oba bratři na jaře 863. To se událo přesně před 1150 lety. K tomuto významnému kulturnímu a duchovnímu jubileu se v naší vlasti připravují a konají různé společenské a kulturní akce. Muzeum Šumava ve svých prostorách v Kašperských Horách připravuje výstavu historických i soudobých ikon. Muzeum tak v rámci svého dlouhodobého výstavního cyklu připomene významný obor východního - byzantského umění z českých sbírek. Výstava vzniká za tradiční spolupráce předního historika umění univerzitního profesora Jana Royta, ředitele Ústavu pro dějiny umění FFUK v Praze. V týmu výstavy pracuje také mladá historička umění Michaela Dobešová z Alšovy jihočeské galerie v Hluboké nad Vltavou, která je rovněž výtvarnicí a sama novodobé ikony vytváří. Pro souvislost je možno připomenout, že Cyril a Metoděj ve své době, kdy sílily obrazoborecké bouře, se významně věroučně zasadili o uctívání ikon. Ikona je u východních církví náboženský obraz, přenosný nebo součást ikonostasu, zpravidla malovaný na dřevě v ustálených opakovaných typech.

-vb-

Zájem návštěvníků o cestopisné přednášky byl rekordní

Informační středisko (IS) a Středisko environmentální výchovy (SEV) NP a CHKO Šumava v Kašperských Horách připravilo pro návštěvníky celkem devět cestopisných přednášek, které byly součástí zimní nabídky programů pro veřejnost. Večerní přednášky a promítání z různých koutů světa Pohledy do krajiny navštívilo rekordních 480 osob.

Tradiční cyklus přednášek s promítáním fotografií zahájil v lednu letošního roku Emil Kintzl, který přítomné seznámil s počátky lyžování na Šumavě. Díky promítaným snímkům jsme si přiblížili tu již dávno dobu s atmosférou objevování něčeho nového a krásného, co později zachvátilo miliony lidí a dostalo název lyžování.

V únoru se prostřednictvím teleobjektivu s námi o své cestovatelské zážitky z Číny podělil Zdeněk Keken. Následovalo zajímavé

cestopisné vyprávění, unikátní snímky divoké přírody a překrásná videoprojekce známých cestovatelů Mileny Dvorské a Miloše Kašpara z Peru a Bolívie. Po dva večery cyklu Pohledů do krajiny nás zaujal Stanislav Švika svým úžasným vyprávěním a nádhernými snímky podmanivé krajiny Islandu, Faerských ostrovů a Albánie a dozvěděli jsme se mnoho zajímavého o přírodě, její fauně a flóře i o životě

místních obyvatel. Další poutavé vyprávění Egyptem řekou bohů s projekcí krásných snímků si pro návštěvníky střediska přichystal Radek Vrhel.

Jižní Amerika - místo, kde se narodil rum - tato večerní přednáška zaujala unikátními záběry nejen zmizelé americké divočiny rekordních 70 poslů-

chačů, kteří zcela zaplnili přednáškový sál kašperskohorského informačního střediska. S Michalem Skalkou jsme dokonce i místní specialitu mohli ochutnat.

S Dušanem Romportlem jsme navštívili východoafrickou Tanzanii, která i v 21. století fascinuje krásou nedotčené přírody, nekonečné pláň NP Serengeti a nejvyšší horu Afriky Kilimandžáro. Celý cyklus večerních přednášek byl zakončen ve středu 27. 3. trojnásobně oceněným dokumentárním filmem režiséra Jana Svatoše Africa obscura - temný kontinent v novém světle starých objektivů. Film dokumentoval expedici Fotografické návraty do nehostinných končin vyprahlé severní Keni. Jan Svatoš prostřednictvím starých filmařských a fotografických přístrojů hledal stopy prvních fotografických průkopníků, Američanů Martina a Osy Johnsonových.

Na nová a zajímavá vyprávění z cest po různých koutech světa se mohou návštěvníci těšit i v letní sezoně - čeká nás například Himálaj - Manaslu, Nar-Phu a Japonsko. Novinky jsou samozřejmě připraveny také na zimní sezonu.

Ráda bych poděkovala nejen přednášejícím, kteří se s námi podělili o své zážitky, ale také všem našim návštěvníkům. Zájem o letošní cyklus Pohledů do krajiny dokládá rekordní návštěvnost 480 osob. Během celého roku pořádáme pro širokou veřejnost mnoho dalších programů, které jsou také tradičně hojně navštěvovány a velmi dobře hodnoceny. Nabídku a pozvánky na ně najdete na stránkách Správy NP Šumava www.npsumava.cz.

Milada Janošíková

BYDLENÍ NA KAŠPERSKÝCH HORÁCH

Byt 3+1 k pronajmutí

- od 1. 6. 2013 k nastěhování
- nově zrekonstruovaný
- cena dohodou

Případní zájemci volejte po 18 hodině.

Tel.: 775 211 910

Kulturní program

Čas	Co kde kdo za kolik další informace
Květen	Šumava i Ural - Výstava obrazů a fotografií ve výstavní místnosti na radnici. Manželé Kapuciánovi
Květen - červenec	Zachráněné dědictví - Výstava v Galerii Muzea Šumavy K. Hory
Květen - říjen	Krajina a lidé Šumavy ve třech tisíciletích - Výstava v Galerii Muzea Šumavy Kašperské Hory
11. 5.	Kašperskohorská nohejbalová liga. Pořádá Tomáš Motl, víceúčelové hřiště za Základní školou.
15. 5.	Kašperskohorský běh dětí. Tradiční soutěž v běhu pro děti v Karlově ulici.
18. 5.	IV. ročník - Běh kolem Lišáku - Start Parkoviště pod lyžařským vlekem Na Prádle Kašperské Hory. Pořádá OS Náš domov Šumava.
19. 5.	III. ročník běhu do vrchu na hrad Kašperk, cíl Pustý hrádek. Start neděle 10.00 - pěší zóna - Náměstí Kašperské Hory. Pořadatel OS Náš domov Šumava.
24. 5.	Nockostelů. 14.00 Prohlídka 3 kašperskohorských kostelů, zábavná poznávací hra po místních kapličkách a kostelích pro malé a velké. 17.00 Slavnostní Mše sv.; 18.00 Pestrý program v kostele sv. Markéty

24. 5. 13.00 - 17.00	Evropský den parků. Speciální odpolední program pro návštěvníky v areálu IS a SEV K. Hory.
25. 5. 10.00 - 14.00	Co pokvete za humny? Botanická vycházka v okolí Kašperských Hor k Evropskému dni parků. Přednášející: Hana Kohoutová, Sraz IS a SEV Kašperské Hory. Cena programu: 10 Kč
Červen	Cestou po Šumavě - Výstava obrazů - Věra Kdolská, Jana Fiedlerová, Lorenc Harenčák a kalendářů - Vladislav Hošek, Jan Kavale. Od 3. června. Výstavní místnost na radnici v Kašperských Horách.
1. 6.	Den dětí a cyklistické závody pro děti. Pořádá KČT, cyklistický oddíl. V Karlově ulici proběhnou cyklistické závody a poté budou pro děti připravené různé soutěže na školním hřišti.
2. 6. 9.30	Boží tělo Mše sv. nejen s tradičním procesím Božího těla - s žehnáním městu a vlasti za doprovodu kapely Solovačka. V kostele sv. Markéty.
2. 6. 16.00	Vernisáž výstavy - Cestou po Šumavě. Ve výstavní místnosti na radnici v Kašperských Horách

15. 6. 10.00	Cyklistické závody „Kašperská 66“. 10.00 - start časovky jednotlivců (K. H. - Zhůří údolím Bílého potoka); 14.00 - okruhy přes Červenou, Lišák, Rejštejn a zpět.
18. 6. 13.00 - 16.00	Tvořivá dílna „Z ovčína“ Přijďte a zjistíte, jak se zpracovává ovčí vlna a co vše je možné z ní vyrobit. IS a SEV Kašperské Hory. Cena programu: 20 Kč
20. 6. 18.00 - 19.30	Jak fotografovat portrét a rodinu. Fotografická přednáška zaměřena na pořízení portrétu jak v exteriéru tak v ateliéru. Přednášející: FotoInstitut.cz. Sál v IS a SEV K. Hory.
22. 6.	Den hudby. Můžete se opět těšit na hudební a taneční vystoupení různých žánrů. Náměstí Kašperské Hory.
25. 6. 13.00 - 18.00	Těšíme se na prázdniny. Zábavné odpoledne plné tvořivých a řemeslných aktivit. IS a SEV Kašperské Hory. Cena programu: 20 Kč
29. 6. 8.00 - 10.00	Vycházka za ptáčím zpěvem. Přednášející: Luděk Bufka. Sraz IS a SEV Kašperské Hory.

Koupelnové studio

Jaroslav Žák

Otevírací doba:
Po - Pá 8 - 17 h
So 9 - 12 h

prodej - obkladů, dlažeb, přírodního i umělého kamene
- sprch. koutů, van, umyvadel, WC, koup. dopřků,...

kompletní rekonstrukce koupelen a bytových jader („na klíč,,)

zpracování 3D grafického návrhu vaší budoucí koupelny

pokládka obkladů, dlažeb, drobné zednické práce

rekonstrukce celého interiéru (spolupráce s kuchyňským a podlahovým studiem - vše naleznete v 1 budově)

378 608 373

607 673 081

koupelny@probytcentrum.cz

www.probytcentrum.cz

Nádražní 1319, SUŠICE
(areál bývalých kasáren, vjezd k STK)

canaletto
GRAPHIC SOLUTION

**GRAFICKÉ NÁVRHY,
WEBOVÉ PREZENTACE,
REKLAMNÍ CEDULE,
VIZITKY, LETÁKY**

Bazárek pod Andělíčkem

Lenka Krupařová, Pod Skalou 312, Sušice 3, 342 01

*Kočárky, postýlky, autosedačky,
jídelní židličky, hračky, cestovní postýlky,
chůvičky, kola, brusle a další důležité věci
pro vaše dětičky.*

**Přijímáme věci
do komisního prodeje.**

*Lenka Krupařová
Pod Skalou 312, Sušice*

Otevírací doba:

Po - Pá: 9⁰⁰ - 13⁰⁰

Po telefonní domluvě kdykoliv

tel.: 774 989 071